

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560536816/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

de man heller seet *Naomi* saa lidet talende, saa forunderlig tænkende, som i Dag.

Der skulde spilles Fjerbold ovre i den store Sal i den nye Bygning; Selskabet begav sig derhen. *Naomi* blev tilbage hos den gamle Frue, greb hendes Haand og sagde med en Bestemthed, der var over hendes Alder: »Fortæl mig om min Moder! jeg maa vide det, jeg vil vide det!»

»Du skrækker Livet af mig med Din Hæftighed!» sagde den Gamle. »Jeg veed ikke Noget. Gaa Du over til de Andre og spil Fjerbold.»

»Du behandler mig altid som et Barn, og det er jeg ikke længer! derfor vil jeg vide noget mere om mig selv. Jeg er ikke en Fremmed, som I af Naade har gjort godt imod! jeg er, hvad jeg kun skal synes at være, Din Søns Datter! Du er min Bedstemoder. Letsindig er jeg, og derfor har jeg kunnet glemme at spørge om min Moder. Kun to Gange har jeg nævnet hende for min Fader, og begge Gange blev han heftig og gik bort fra mig. Heller ikke Du har villet sige mig Noget, og jeg har i min Barnagtighed lader det gaa og siden næsten glemte det; men i Dag har jeg faaet min Moders Portrait! i Dag vil jeg vide mere, og Du skal sige mig det!»

»*Naomi*, Du veed hvor svag jeg er!» sagde den gamle Frue. »Plag mig ikke! jeg hverken kan eller vil føie Dig! Desuden er det slet ikke nogen Historie for Din Alder. Nei, om et Par Aar, naar jeg rimeligviis længe har ligget i Jorden, vil min Søn nok sige Dig det. Gaa nu ud i Forværelset og hent mig min brune Kaabe —!»

»Du vil have mig udenfor,» sagde *Naomi*, »saa skyder Du Skodden for Døren, og jeg kommer ikke ind! Det har Du før gjort! Bedstemoder, Du kjender min Bestemthed. Ude paa Voldgraven er hugget et Hul i Isen, der springer jeg i, fortæller Du mig ikke strax, hvad jeg vilde!»

»Du forfærdelige Pige!» sagde den gamle Grevinde, »Du er ond mod mig svage Menneske! jeg skal føie Dig, men Du trykker kun Braadden i Dit eget Hjerte!» Den gamle Dames Kinder, som ellers vare sygelige, blege, fik en stærk Feberrodme, Talen blev hurtigere: »Du er ikke mit Blod, ikke min Søns! en Taabelighed er det, en Svaghed, at han imellem troer det!» Den Gift, Bitterheden skaber i vort Blod, gik som electriske Funker frem i Ordenes Betoning. »Den gamle Jøde i Svendborg er Din Bedstefader!» sagde hun, »hans Datter